

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Maisey Yates

Táncórák a sivatagban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maisey Yates, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018
A ROMANA 654. eredeti címe: *Forged in the Desert Heat*
(Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 654. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-498-1

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Zafar Nejem sejk kihúzta magát a nyeregben. Méltóságteles tekintetét végigjáratta a domb tövében elterülő sivatagi sátoortáboron.

A beduinok hagyományos öltözetét viselte. Fejfedője az egész arcát eltakarta, csupán a szeme maradt szabadon. A kelme megvédte bőrét a nap perzselő sugaraitól, egyben megakadályozta, hogy felismerjék. Itt a sivatagban, sok száz kilométerre a legközelebbi várostól és mindennemű civilizációtól, itt érezte igazán otthon magát. Jól ismerték a nevét errefelé: úgy tartották, ő az egyik legveszélyesebb férfi egész Al Sabahban.

A tábor békésnek tűnt: éppen ételt készítettek a kint égő tüzek fölött. A sátrakból halk morajlás szűrődött ki. Zafar mégsem akarta ott tölteni az éjszakát. A táborot ugyanis nem beduinok, hanem útonállók lakták – szóval éppen olyan kitaszítottak, amilyen ő maga is volt. Hivatalosan fegyverszünetet kötöttek a rablóbandák és a beduinok, de azért jobb volt az óvatosság.

Senkiben sem bízott meg igazán. Sokaknak nem tetszett, hogy bejelentette – nem melleleg jogos – igényét a trónra. Különösen az ország civilizáltabb részein borzadtak össze a neve hallatán. A bácsikája sikeres aknamunkájának köszönhetően rettenetes híre volt a városokban.

Bárcsak véget vethetne a pletykáknak... Ám sajnos a róla kerengő legendák nem is álltak olyan távol a valóságtól.

Csupán a beduinok álltak ki mellette. Egyfelől azért, mert a nagybátyja sanyargatta őket, másfelől pedig, mert tudták, miféle felelősséget vett magára, s mennyit tett azért, hogy kiköszörülje a csorbát.

Elgondolkodva nézte a kietlen, pusztta tájat. Úgy ötórányira innen van egy oázis. Csakhogy már órák óta nyeregben ült. A lovának s neki magának is kellett a pihenés.

– Bátraké a szerencse – suttogta maga elé.

Gyengéden meglapogatta a lovát, s odavezette a többi jószág közé. Kifelé gondosan bezárta a karám ajtaját.

Felfigyeltek az érkezésére, mert már várta valaki. Jamal volt az, a bandavezér.

– Sejk! Micsoda meglepetés!

– Tényleg meglep, hogy visszatérek Biharba?

Zafar kellemetlenül érezte magát. Úgy vélte, nem véletlen, hogy éppen Jamal bandájába botlott a sivatag közepén.

– Igen, hiszen más úton is mehetett volna. Elvégre sok út vezet a fővárosba.

– Szóval nem láttad előre ezt a találkozást?

A bandavezér elmosolyodott, s közben alattomos fény gyúlt a szemében.

– Csak reméltem – felelte. – Jó ideje várom, hogy egy jó módú emberbe botoljak.

– Eléggé behatároltak az anyagi lehetőségeim, míg a palotába nem érek.

– De úgy látom, azért mindene megvan.

– Akárcsak neked. Nem invitálsz beljebb?

– Még nem.

A tény, hogy Jamal nem hívta be, tovább növelte Zafar gyanúját.

Ismerte az efféle bandákat. Tudta, merrefelé csapnak le a legtöbbször, tisztában volt a módszereikkel. Uralkodóként majd leszámol a bűnszövetkezetekkel – de biztosan nem ez lesz az első dolga.

– Talán inkább megajándékozol?

A sivatagban dívó szokás szerint ugyanis megajándékozták a vándort, ha nem tudtak neki szállást biztosítani.

– Nincs mit ajándékba adnom, de van valamim, ami talán érdekelhet.

– Mi lehet az? Nem kell se ló, se tevé.

Jamal elvigyorodott. Aranyfogán megcsillant a nap.

– Valódi ritkaságról van szó, felség.

Jamal intett az embereinek, akik egy törékeny szőkeséget vezettek ki az egyik sátorból. Szép szemei kivörösödtek, fáradtnak és kimerültnek tűnt. De szerencsére sértetlen volt. Úgy látszott, tisztában van vele, hogy a sivatagban nem érdemes menekülni, mert nincs hová.

– Mégis mit kezdjek egy nővel?

– Vegye feleségül, vagy válassza szeretőnek.

– Honnan jutott eszetekbe ez az egész?

– Tudjuk, hogy sosem hagyta magára egy nőt a sivatagban.

– Te bezzeg megtennéd, mi?

– Sajnos így van, felség.

– Úgy látom, nyugati nő... nekem meg van elég bajom a saját országgal.

– Mégis meg fogja venni tőlem – mégpedig tisztos áron.

Zafar megvonta a vállát, és sarkon fordult.

– Keresd meg inkább a rokonait, és tőlük kérj váltságdíjat.

– Megtenném, de nem akarok háborút kirobbantani.

Zafar rögtön visszafordult, szíve a torkában dobogott.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Nem lenne jó, ha a shakari hadsereg nekiindulna a sivatagban.

A két egymással határos ország, Shakar és Al Sabah között évek óta feszült volt a viszony.

– Mi köze a szomszédunknak egy nyugati nőhöz?

– A shakari sejk egy amerikai nőt jegyzett el, a neve Analise Christensen. Biztosan hallott már róla.

Zafar bólintott.

– Mi a szándékom veled? És milyen szerepet szántál nekem ebben a játékban?

– Magán múlik a folytatás. Ha a lány itt marad, kitör a háború. Ha viszont fizet érte, elég csak elejteni néhány szót a megfelelő helyen, és maga kutyaszorítóba kerül. Nagyon fog érdekelni mindenkit, hogyan került magához az ellensége menyasszonya, és...

Zafarnak esze ágában sem volt sorsára hagyni az idegent, ám Jamal zsarolása felesleges komplikációt jelentett.

Vidd magaddal, és tedd ki a legközelebbi repülőtéren, gondolta. Nem volt nála sok pénz, de a banda számára nem is ez volt a lényeg.

Elgondolkodva nézegette a lányt, aki dühös szikrákat szórt a szemével. De legalább nem kezdett el veszekedni – ami elég nagy önmérsékletre utalt.

– Mit csináltatok veled?

– Semmit. Egy haja szála se görbült. Csak megkötöttük, hogy ne szökjön el.

Zafar lázasan gondolkodott. Ha Tarik megtudja, hogy Al Sabah-i banditák rabolták el a menyasszonyát, biztosan őt fogja okolni, és elkerülhetetlen lesz a háború.

Előkotorta régimódi, zsineggel összekötött pénztárcáját, és a magasba emelte.

– Íme, ez az első és utolsó ajánlatom.

Jamal már nyúlt is utána, de Zafar elkapta a kezét.

– Előbb a lányt – mondta.

A két férfi odavezette hozzá a szőkeséget. Zafar erősen megszorította a karját, és maga mellé rántotta. A lány mindvégig a földre szegezte a tekintetét.

Zafar átadta a pénzt a bandavezérnek.

– Azonnal indulunk – mondta.

– Már alig várod, hogy kipróbáld? – gúnyolódott Jamal.

Zafar szó nélkül a karámhoz vezette a lányt, aki továbbra is hallgatott.

– Kérem, ne próbáljon megszökni – mondta angolul. – Nem akarok ártani önnek.

– Ezt talán higgyem is el?

– Fel tud ülni a lóra? Nem sérült meg?

- Nincs kedvem lovagolni – jelentette ki Analise.
- Zafar a karjába vette a lányt, és nyeregbe szállt vele.
- Túl sokat fizettem önért ahhoz, hogy itt hagyjam.
- Néhány perc vágatás után messze maguk mögött hagyták a tábort.
- Szóval maga megvett engem?
- Azt hiszem, jó üzletet csináltam. Pedig a fogait sem ellenőriztem – viccelődött Zafar.
- Gyorsan megbánta, amit mondott. Szegény teremtés, biztosan meg van rémülve, gondolta. Ez eddig eszébe sem jutott.
- Maga kicsoda? – érdeklődött az amerikai szőkeség.
- Nem beszél arabul?
- Azt a nyelvjárást nem értem, amiben az imént beszéltek. Csak pár szót vettem ki.
- A beduinok nyelvén beszéltünk.
- Jó, értem. De azt még mindig nem tudom, hogy maga kicsoda.
- Zafar Nejem, engedelmével. Al Sabah sejkje vagyok, s egyben az ön megmentője.

Ana kétségbeesetten kapaszkodott a ló sörényébe. A szürkülettel a várva várt hűvös levegő is megérkezett, mégsem üdítette fel. Képtelen volt gondolkodni.

Vajon ez a férfi tényleg Al Sabah sejkje? Kelme fedte az arcát, így azt nem láthatta, de sötétben villogó szemére rögtön felfigyelt.

Néhány nappal ezelőtti elrablásakor még Farouk Nejemnek hívták Al Sabah uralkodóját. Tarik sokat mesélt a két ország közötti konfliktusról.

- Zafar Nejem... nem mond semmit ez a név. Azt hittem, Farouk...
- Ő már nincs hatalmon – vágott a szavába a férfi, és megállt a lóval.

Ana zavartan forgatta a fejét. Nem értette, miért álltak meg, hiszen nem volt körülöttük más, csak homok... Ezért sem menekül el, hiszen a sivatagban nincs hová menekülni.

Ez volt az első dolog, amit az idegenvezető közölt velük, mikor a barátnőivel kirándulni indult. Ám az utolsó „szabad” kirándulása – Tarik másnap akarta bejelenteni az eljegyzésük hírét – rémálomba torkolt.

2. FEJEZET

Ana megrémült attól, hogy megálltak. Eddig elég sok szerencse vegyült a szerencsétlenségébe – ha lehet ilyet mondani. Elrablói nem bántották, mert nem akarták megrongálni az értékes „árut”. Ám azt nem tudta, hogy az úgynevezett megmentőjének milyen szándékai vannak.

Nehezen vette a levegőt. Elszánta magát, hogy bármi áron megőrzi nyugalját.

Kísérője elegánsan leugrott a lóról, és a karját nyújtotta. Ana elfogadta, mert olyan fáradt volt, hogy alighanem leszédült volna a homokba, ha egyedül kell leszállnia.

- Hol vagyunk? – kérdezte.
- A szálláshelyünkön.
- De itt nincs semmi!
- Nyolc órája ülök a lovon, muszáj pihenőt tartanom.
- Miért nem autóval jár, ha egyszer sejk?
- És hol tankolnék a sivatag közepén?

Minden a benzin meg az olaj körül forog, dohogott magában Ana. Az USA leggazdagabb olajkereskedőjének lánya volt, Tarikot is az édesapján keresztül ismerte meg.

Aztán elutazott Shakarba, majd elrabolták, s ha jól következtet, Al Sabahban tartották fogva. Mindenről olaj tehet!

Megpróbálta felidézni magában Tarik arcát, hogy elterelje gondolatait. Szép sötét szeme van, gyengéd mosolya...

De nem sokáig maradt meg a kép a fejében. Szomjas volt, és már szédült a fáradtságtól.

A nap éppen lebukott a horizonton. Lilás-narancsos árnyalatúra színezte az eget, s utolsó sugarával egyenesen Ana szemébe világított. Pislogott, és elkapta a tekintetét.

– Mikor megyünk vissza a civilizációba? Mikor vehetem fel a kapcsolatot Tarikkal és az apámmal?
– Tarikkal lehet, hogy soha többé nem találkozhat, mert előfordulhat, hogy bezárom a háremembe.

- Micsoda szemtelenség! Az előbb még a megmentőmnek nevezte magát!
- Járt már háremben? Állítólag egész kellemes hely.
- Tényleg van háreme?
- Sajnos nincs. De Al Sabah jövődöbéli uralkodójaként alapíthatnék egyet.
- Tartsa meg magának a hülye vicceit! – csattant fel a lány.

Indulata csak egy pillanatig tartott. A szigorú magániskolában fegyelemre oktatták: minden helyzetben képes volt uralkodni magán. Sosem rohant és sosem kiabált, ha nyugodt szóval is meg lehetett oldani a helyzetet. Korábban még néha sírt, de aztán a könnyei is elapadtak. Az édesanyját úgysem hozták vissza...

– Azt hiszi, engem boldoggá tesz ez a helyzet? – mondta Zafar. – Ezek a nyomorult banditák akár háborút is képesek lennének kirobbantani, ha előnyük származna belőle. Zsarolással kényszerítették erre a lépésre. Ha a jegyese megtudja, hogy Al Sabah-i rablók kezére került, ráadásul úgy tűnik fel, mintha az ország jövődöbéli uralkodója tartaná fogva, rögtön veszélybe kerül az országaink közötti kényes fegyverszünet. Mit gondol, hogy érzem most magam?

- Most komolyan beszél? Tényleg háború törhet ki miattam?
- Igen, és ezt próbálom elkerülni.
- Az se javítana a helyzeten, ha bedugna a háremébe, igaz?
- Igaz. Hacsak nem állna érdekemben konfliktust kirobbantani.
- Ezt meg hogy érti?
- Egyelőre nem tudom... Át kell néznem a nagybátyám iratait, hogy átlássam az ügyeket. Régensi kinevezésem óta alig volt kapcsolatom a palotával.
- Miért?